

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números anteriors: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga
FARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

¡ATENCIÓ!

Recomaném als nostres lectors lo número de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA de ahir, que conté 'l primer article de una serie destinada à relatar ab tots los seus pels y senyals la història de la famosa y diluviosa societat de crédit (ó de descrèdit) titulada LA SALVADORA, de la qual tant s'acostuma à parlar y tant pocas coses precises se n' han dit fins ara. Es inútil consignar que 'ns fem enterament nostra la campanya de LA ESQUELLA.

Mentre nosaltres preparém altres traballs, llegeixin l' aludit primer article, y comensaran à entreveure l' autoritat qu' entre 'l públic pot mereixer lo periódich mes agressiu, mes xavacà y mes insensat que s' ha publicat may à Barcelona.

LLIGANT CAPS

L' tancarse las Corts els qu' estan al servei de la monarquia y d' ella viuen, van donar un crit de «Viva'l rey!» A ser franchs, de la mateixa manera haurian pogut cridar: «Viva'l nostre pa de cada dia!» «Viva'l pressupost!»

Aquell crit no augmenta ni disminueix poch ni molt el seu esperit monárquic, ja que no hi ha ningú à Espanya que ignori que son realistas, com no hi ha tampoch ningú que no coneça 'ls motius especials que 'ls induheixen à serho. Així, per exemple, 'l Sr. Aguilera, ab tots los seus bons palpisos, si avuy, com à ministre de la Gobernació, es lo jefe natural è inmediat de aquella majoria tan monárquica, al any 73 havia sigut governador de província al servei de la República. No sé per qui estrambòtic principi de fisiologia, certs homes, menjant menjant han de cambiarlo tot, fins l' essència de les idees.

L' inútil crit de «Viva'l rey!» donat al tancarse las Corts no pot interpretarse d' altra manera, sino com una provocació, com un tràgala dirigit à las oposicions. Los republicans van contestar, com devian, ab erits de «Viva la República!» «Viva la pa-

tria!» Y 'ls carlins per la seva part van aprofitar la conjuntura per vitorejar à Carlos VII.

Contra 'ls republicans van llenysse amenassadors, enfutismats, bramant de rabia, espetegant de dents, los partidaris del sol que mes escalfa. Al mateix señor Aguilera, aquell crit de «Viva la República! va remourela la conciencia y la tripa. Y aquells energumens, disposats à donar lo mateix crit en quant las circumstancies ho exigeixin, haurian trinxat, si haguessen pogut, als dignes representants de la minoría republicana.

Lo mateix Brusí declara que lo que havian de fer era agafarlos pel clatell y portarlos à la prevenció. Los diputats tal vegada li respondrián, que 'ls membres de la minoría republicana encare que pochs en número no son mancos.

Pero tota la ira dels monárquics contra 'ls que per respondre à una provocació vitorejaren à la República, se transforma en dissimulo y prudència respecte als que van alsar lo crit de «Viva Carlos VII!»

¿A qué será degut aquest fenòmeno, si es que tal nom mereix un fet que té una explicació molt natural?

Ja fa temps que ho veym venir. No en vā 'ls carlins s' han prestat sempre à desempenyar lo lluhit paper de gossos de presa dels enemicis de las institucions republicanas. No en vā per impedir que la República arrelés, se valgueren dels carlistas alsats en armas, als quals afavorian ab lo seu apoyo moral y material. Avuy encare contan ab ells, per impedir lo lògich adveniment de la República. Fermats los tenen avuy ab llançons; pero 'l dia que convinga, res mes fàcil que desfermarlos, procurant qu' encenguin de nou 'ls horrors de un' altra guerra civil. Per això toleran los seus desahogos. Per això no s' inmutan lo mes mínim quan la minoría carlista fa resonar en lo Congrés lo crit de Viva Carlos VII.

Mes jo crech, fundadament, que al procedir en aquesta forma, jugan al foch.

La reacció política y religiosa cada dia s' está accentuant y enrobustint. Mil fets ho revelan. Ja la peseta reaccionaria s' respira en l' atmosfera. L' esperit públic està adormit y fastiguejat, sense donar la mes mínima prova d' energia davant del gran perill que 'ns amenassa. ¿Y qui s' aprofarà al cap de vall, de aquest retrocés estolit, sino 'ls carlins, que son los seus representants mes caracterisats y mes legitims?

La lepra absolutista cauerisada ab lo foch del sacrifici que s' imposaren las generacions dels nostres pares y dels nostres avis, traballa avuy per dintre dels d'Espanya, ab mes activitat que mai. L' heroisme dels nostres predecessors que donaren generosos la sanch de las seves venas per afiansar las públicas llibertats, no haurà servit de res. ¡Fenómeno extrany! Los monárquics de la restauració sols pensan en menjar; y mentres ells menjan, los carlins s' engeixan.

La excursió per Espanya del heroe del rey de las

húngaras està probat que vā ferse en int'd' ella coneixement, qui podia impedirla. Es una excursió de conquesta. S' enllasan ab ella certs projectes matrimoniais, preparats de temps, pel cas de que sobrevenga un succés que permeti al nuvi calirse una corona.

Homes importants dels dos partits monárquics se diu que no veuen ab mals ulls aquest projecte. Si així fos y 'l propòsit arribés à portar-se à terme coronarià dignament la seva carrera d' escandols.

Perque d' ells guardés l' història un perdurable record, no faltaria sino que després de haver devorat la carn de la nació, tiressin los ossos à la fiera del absolutisme.

P. K.

LA NOTICIERO AL DONAR COMpte DE LA ESTANCIA DEL EX-JESUITA P. MIR

à Roma, ahont lo eridá 'l Papa, al objecte de ferli traduir al espanyol la séva última Encíclica, diu:

«Por cierto que como mostrase el Padre Mir deseos de retirarse, fué una y otra vez detenido por Su Santidad, que deseaba conocer algunas particularidades de ciertos importantes asuntos.»

Quinas particularitats serian aqueixas? Vagin à saberlo!

Tal vegada s' referirian à las causas que motivaren que 'l P. Mir, per no haverse volgut prestar à certas exigencias dels seus superiors, permanesqué desterrat en una casa solitaria de las costas de Garraf, ignorantse per tothom, durant molt temps, lo seu paradero.

Per cert, que després de aquest desterro 'l Pare Mir se sortí de la famosa companyía.

«Seria aqueixa historia misteriosa, la que desitja coneixer ab tots los seus detalls, lo Papa Lleó XIII?»

Se necessita estar tocata del bolet, per assegurar com assegura 'l Insensat del Diluví, que la ley repressiva contra l' anarquisme, que 'l govern francès ha presentat à l' aprobació de las Càmaras, siga deguda à la eloquent demostració de dolor del poble de Paris, en presència del enterro de Mr. Carnot.

No sembla sino que si 'l poble de Paris, en lloc de plorar s' hagués posat à riure y à ballar, la Fransa s' hauria escapat de una ley com la que ara s' tracta de posar en planta.

Hi ha que desenganyar-se: prenent rectament, la

tremenda y antípatica reacció qui la provoca, no son los goberns, obligats á la defensa social, y á secundar los impulsos de l' opinió pública: son sols los terroristas ab los seus crims monstruosos, y tant com ells els xiflats que directa ó indirectament els apoyan ó les excusen.

En Cánovas desde la *Revista Contemporánea*, escriu lo següent:

«Espanya atravessa sense cap dupte lo periodo més miserable de tota sa llarguissima historia: superior en vics y traicions al que vá terminar á Guadalete, é inferior en virtuts virils al de Carlos III.»

Tot aixó es molta veritat y está molt bé dit. Ara sols falta que D. Antón se fassa cárrech de que 'ls principals culpables de aquest horrible estat de cosas perque atravessa la desventurada Espanya son los homes que torn la desgovernan.

¡No n' estan poch de cremats els alemanys al veure que se 'ls ha escapat la breva del tractat de comers, que havian conjuminat ab en Moret!

En vista del fracàs del seu projecte 'ns amenassan ab declararnos la guerra de tarifas, y asseguran que no volen tenir may más tractes ab nosaltres.

Ara, per acabarlos de fastidiar, no faltaria sino qu'en Moret dimitís.

Llavoras si que hauriam begut oli.

Lo Japó y la Xina están disputantse l' predomini de Corea, y tot de un plegat Inglaterra s' hi ha ficat de per mitjà al pretext de arreglar las diferencies.

Ja sé lo que passarà. Arreglarà las diferencies dels Xinos y 'ls Japonesos, y en pago de aquest servei se ficará Corea á la butxaca.

Perque no tornin may más á barallarse.

Es inútil: lo qu' es á la província de Barcelona no s' alsà la suspensió de garantías.

Las autoritats sembla que s' hi troben molt bé, y á un servidor de vostés, en canvi, li succeeix tot lo contrari.

Y estant las garantias suspesas no puch dir qui mal pateixo.... Lo únic que puch afirmar es que 'm dona molt neguit.

¿Per qué no 's casan los homes?

¿Veritat que la pregunta es d' aquellas que fan caçilar?

Donchs si volen trobar la resposta, no han d' esforçar-se gayre: llegeixin l' obra que acaba de publicar lo nostre company de redacció C. Gumà, qual anunci va en lo lloc correspondent.

Per dos ralets sabrán per qué no 's casan los homes, llegirán una pila de versos empapats de gracia y pasaran un rato deliciós.

Ara ja estan avisats.

Datos qu' espigolo en un periódich monárquich:

«Durant l' espay de aquests últims 15 anys en la República francesa han progressat extraordinariamente l' agricultura y la ganadería. La producció del blat en 1879 sigué de 98 milions d' hectolitres; avuy puja á 130 milions. Al any 79 tenia 12 milions de caps de bestiar; avuy ne conta 15 milions. Aixó representa un augment de 300 milions de kilos de carn, destinada al consum de la nació.

Avants comprava bestiar al extranjer per valor de 258 milions de franchs. Avuy no sols li basta la que produheix, sino qu' encare n' exporta per valor de 56 milions de franchs.

Aqui tenen un poble, que baix l' amparo de la Re pública viu felis y ab lo rebost ben provehit.

Igual que nosaltres, á la sombra de las venerandas institucions monárquicas.

¡Molt ojo! Mirin que 'l gobern ens está vigilant. Això ho asseguran alguns periódichs.

«Lo gobern vigila als republicans.»

¿Pero es possible que tingui por?

Vamos á veure: ¿á qui tem: á nosaltres ó á la seva conciencia?

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Premià de mar, el dia de la festa major no volia de cap manera que una arpista figurés en l' orquestra que prengué part en las funcions de iglesia. Això dona Hoch á grans diferencies; pero per fi, gracias á la intervenció del bisbe, vá haverhi arpista, ab gran satisfacció de tots los vehins que no s' explican com á las donas que tan ben rebudas son al confessionari y altres puestos, se 'ls posin tants reparos quan han de pendre part en las funcions de iglesia.

** Torroella de Montgrí.—Una confraria de San Joseph acordà ferse fer un sello, en lo qual hi figurava 'l símbol de l' amistat. A alguns amics dels capellans se 'ls hi ocorregué que aquell símbol era masónich, y de aquí 'n nasqué una disidència. Y ara 'ls homes de teula traballan activament perque Sant Joseph perdi socios y 'ls aumenti Sant Lluís. ¡Vaya una gent!.... Quan no poden barallar ells, fins fan barallar als sants.

** Girona.—Un tal pare Joan dels Salesians, després de insultar á uns traballadors que havian cridat ab lo nom de Diomoni á un minyó coneget per aquest motiu, cego de ira, em-

besti á uns altres que no havien tingut art ni part en la qüestió, y desafiat á uns que reyan al veure'l tan desaforat Totaixó demosta ab quanta facilitat aquests pares Salesians se surten de text, demostrant que las virtuts cristianas de la resignació, la mansuetud y la paciencia las coneixen sols per las cubertas.

** Cabó.—Un pagés el dia de San Pere estava llaurant, y se li presentà l' ensotanat, qui olvidant qu' ell també 'ls días de festa traballa y cobra, li mogué un gran escàndol. No podem treure'n res, puig lo pagés continuà llaurant sense escoltar-se'l, acudi al arcalde, y aquest presentantse al camp ab lo secretari, l' obligà á plegar á viva forsa. Això es un abús que posem en coneixement del gobernador de la província de Lleida.

** Gavà.—Trobantse un tal Ràfols malalt de gravetat, per indicació del metje enviaren á buscar al rector, puig desitjava otorgar testament. Constituït lo Papal al caps del llit del malalt, digué donantane ayres de galeno, que no volia combregarlo, ni pêndreli testament, y que tot lo mes que faria seria extrema-unciarlo. Es de advertir que 'l malalt estava en son plé coneixement, y en vâ 'ls veïns, l' arcalde y principalment lo Sr. metje feren esforços per vence 'ls escrúpuls del ensotanat: aquest tossut com un cigarro de calé, deixà á la família en la major desolació, al malalt sense poder cumplir las últimas voluntats, y á la autoritat del arcalde y á la ciència del metje ab la qua entre camas. Una pregunta: Si 'l malalt hagués dit que ho deixava tot á la iglesia hauria tingut l' ensotanat tots aquells reparos?

** Sant Hilari.—En pago de la riquesa que 'ls forasters portan al poble, l' home negre l' altre dia va pujar al cubell místich, esperant una prèdica verdaderament singlà.—Germans—digué—no creyéu res de lo que 'us diguin los forasters, perque quant aquests entrén per una porta, Nostre Senyor surt per l' altra. No us fassin goig los diners... ells vos portarán al infern, y altras rucadas per l' istil. Molts dels forasters que 's trobaven á la iglesia van posar-se á murmurar: pero ell, com si tal cosa anà seguint. Si no fossen los forasters iqué 'n tiraria pocas de gallinas á l' olla l' home negre de Sant Hilari!

LO DE CADA ISTÍU

I l' calendari així com indica las afecions atmosfèriques marqués també las polítiques, al arribar á mitjós de Juliol, diria:

Sol en Leo.—Fuertes calorés y rumores de conspiraciones y trastornos públicos.

Es la cansó de cada any.

Mentre las Corts están obertas, ningú pensa en sublevarse ni en llenarsel al camp.

¿Se tanca 'l safreig oficial de la política? Ja no 's parla deres mes de conflagrations y moviments revolucionaris.

Sembia que las Corts siguén lo desvaporador del nostre espírit bêlich y bullanguer. Tenint l' aixeta francesa, l' efervescència s' esbrava per ella sola. ¿Se dona una volta á la espita? No hi ha mes remey que desfogar-se insurreccionalment.

Pero, es necessari fixar-se en una cosa. Això sembla que va així; pero no mes ho sembla. ¿Es exacte en lo fondo?

Gobernar una nació es lo mateix que guiar un cotxe. Hi ha que sapiguer tirar de las riendas, afuixarlas, pegar latigassos, llenar cris desaforats y engrescar las b' stias quan s' emprén una pujada....

Manar, es un art; y en una nació com la nostra, un art de prestidigitació.

La gran preocupació dels goberns es tenir sempre distret al pais.

Quan no venen aconteixements ó catàstrofes naturals, hi ha que inventarlos.

Mentre á Andalusia hi hagi terremotos y á Murcia inundacions, y á Burgos xochs de trens, y á Santander explosions de dinamita, ja ho tenim bé: lo públic s' entreté llegint las últimes horas con los nombres de los muertos y heridos, y en lo de més no hi pensa.

Pero quan la naturalesa s' mostra avara de desgracias, y no s' enfonza mines, ni descarrilan trens, ni's perdren dugas dotzenas de barcas pescadoras, llavors l' enginy del govern ha de suprir aquestes deficiencias, entregant al poble alguna cosa que l' distregui y li fassi passar be l' estona.

¿Los moros de Melilla han fet una barbaritat?

Bueno, això pot aprofitarse. En compte d' ofegarho desseguida, deixaré que la cosa prengui proporcions; parlaré del honor de la patria, de la nostra missió al Marròch y del testament d' Isabel la Catòlica—encara que s' hagi perdut—y 'l públic s' engrascará y passarà unas quantas senmanas absorbit en lo de Melilla.

¿S' ha acabat aquest tinglado?

Presentémne un' altre: la qüestió dels tractats, per exemple. Dirém que 'l pacte comercial fet ab Alemania es una gran operació; los enemics protestarán, las societats econòmiques s' esbalotarán de mala manera, lo país posarà en la lutxa tota la seva atenció.... y nosaltres anirérem fent.

¿Està agotat la tema dels tractats de comers?

Inaugurém la disputa sobre la marina de guerra: ab aquest és la nació al menos hi anirà rosegant dugas ó tres senmanas.

Hem suspes las Corts.... ¿Qué farérem ara?

Lo de cada istíu: entretenir á la gent ab rumors de bullangas y moviments sediciosos. Es una cosa que sempre entreté; l' etern bergansí del nen-poble.

Y això estém avuy.

Las notícies alarmants circulan qu' es una delicia.

Que 'l gobern ha donat ordres de vigilar certs elements.

Que 'ls generals tenen la consigna de no perdre de vista á las tropas.

Que allá baix se tem això.

Que á l' altra banda 's murmurá això altre.

Que á la frontera 's nota molt moviment de personas sospirosas.

Qu' en Ruiz Zorrilla s' ha comprat una maleta de viatje....

En una paraula: que si vivim es de miracle y que 'l dia me-

nos pensat ens aném á veure en volts en los horrors de la demagogia.

Així 'l pobre poble troba un' altra distracció y passa las senmanas ocupat y alegre, esperant á veure si estalla per la dreta, per la esquerra ó pel mitjà.

—Pero—preguntarà algun ignorant: —¿per qué ha de ferho 'l gobern això? —¿Qué hi guanya?

Que mentres la nació s' encanta ab aquests jochs de mans del gobern, ell fa 'l seu fet y viu de la sopa boba.... y 'ls contribuents pagan y afuixan la mosca casi be sense adonàrsen. —¿Qué ho d'upan?

Preguntin' ho a n' en Sagasta, que 'ls ne donarà informes.

FANTÀSTICH.

26,000 PESSETAS!

Ho he vist y 'm sembla mentida, ho he tocàt y 'm sembla extrany: jun home que tot sol cobra més de cinqu mil duros l' any!

—Vintissis mil pessetetas, en una pobra nació hont se pot dir que 'l d' juní es casi una institució!

—Lo més graciós es l' ofici que d' sempenya 'l mortal que avuy dia s' embutxaca un sou tan fenomenal.

—¿Qué s' pensan qu' es aquest socio? ègeneral, embajador, subsecretari, arquebisbe, almirant, governador?

—¿Qué s' figuren qu' es un geni, un pelotari eminent, un gran tenor, un torero, un sabi de gran talent?

—¿Qué d'inde de pedra marbre!

—Lo mortal que aquest sou té, no ostenta cap altre mérit que sé un excellent cuyné.

—La séva única carrera es viure á prop dels fogons, fer purés, coure llubarros y pelar galls y capons.

—En aquest ram, es un mestre que posseeix lo seu art, com posseeix la oratoria don Emilio Castelar.

—En las salsa qu' quins salsa! en lo fregit qu' quins fregits! qu' quins pastels! qu' quins croquetas! qu' quins sopas! qu' quins bullits!

—La taula qu' ell organisa, mes que una taula es un cel, los menjars qu' ell condimenta, no son menjars que son mel.

—Això es l' únic que motiva lo sou fabulós y extrany de las vintissis mil lluanas més de cinqu mil duros l' any!

—¿Quin ofici hi ha en la terra que dongui iguals rendiments? quina carrera que alcansi tan grossos emolaments?

—Fora de 'n Martínez Campos y altres dos ó tres barbians no hi ha aquí ningú que cobri uns sous tan exorbitants.

—Un beco gnanyant mil duros, plomant, trinxant y enrent! —Un Menegild... L' exemple no pot ser mes eloquent.

—Pares, pares de familia s' entén, dels que tenen fills si 's volén lluirar d' angústias, penalitats y perills, no 'ls posen á llimpiabotas, ni á lampistas, ni á fornells, ni á manobras... ni á ministres; ifeuls tirar per cuyners!

C. GUMÀ.

UNA TRAGÉDIA

IMARS, á mitj dia, 'ls crits de alarma de una dona paralítica que habita un dels dos primers pisos de la casa número 175 del carrer de Sepúlveda, y 'l fam que sortia pel balcó del altre primer pis, van posar en comoció a tots los vehins. Dos d'ells y un municipal van franquejarse l' entrada á l' habitació, el porta estava tancada per dins. La porta sigue esbotzada incontinent, y s' presenta als seus ulls un espectacle aterrador. Mentre alguns mobles estaven cremant, dos donas ab los vestits incendiats, permaneixian l' una ajaguda á terra y l' altra sobre 'l llit, aquella, ó siga la de mes edat, exhalant desgarra-dors gemes, l' altra, ó siga la mes jove, sense dir res.

Los vehins, després de lluirarlas, las transportaren á la casa de socorro del carrer de Ponent en gravissim estat. Entre tant l' incendi, que no ha-gant per complert.

Las dos víctimas del accident eran Maria Estiart, casada, de 39 anys, y la seva criada Rosa Domenech, de uns 15 anys. Aquella s' lamentava amargament y plena de desconsol, exclamava: —¿Qué hi fet, Deu meu?.... ¡Senyor Deu meu, perdo-neume!

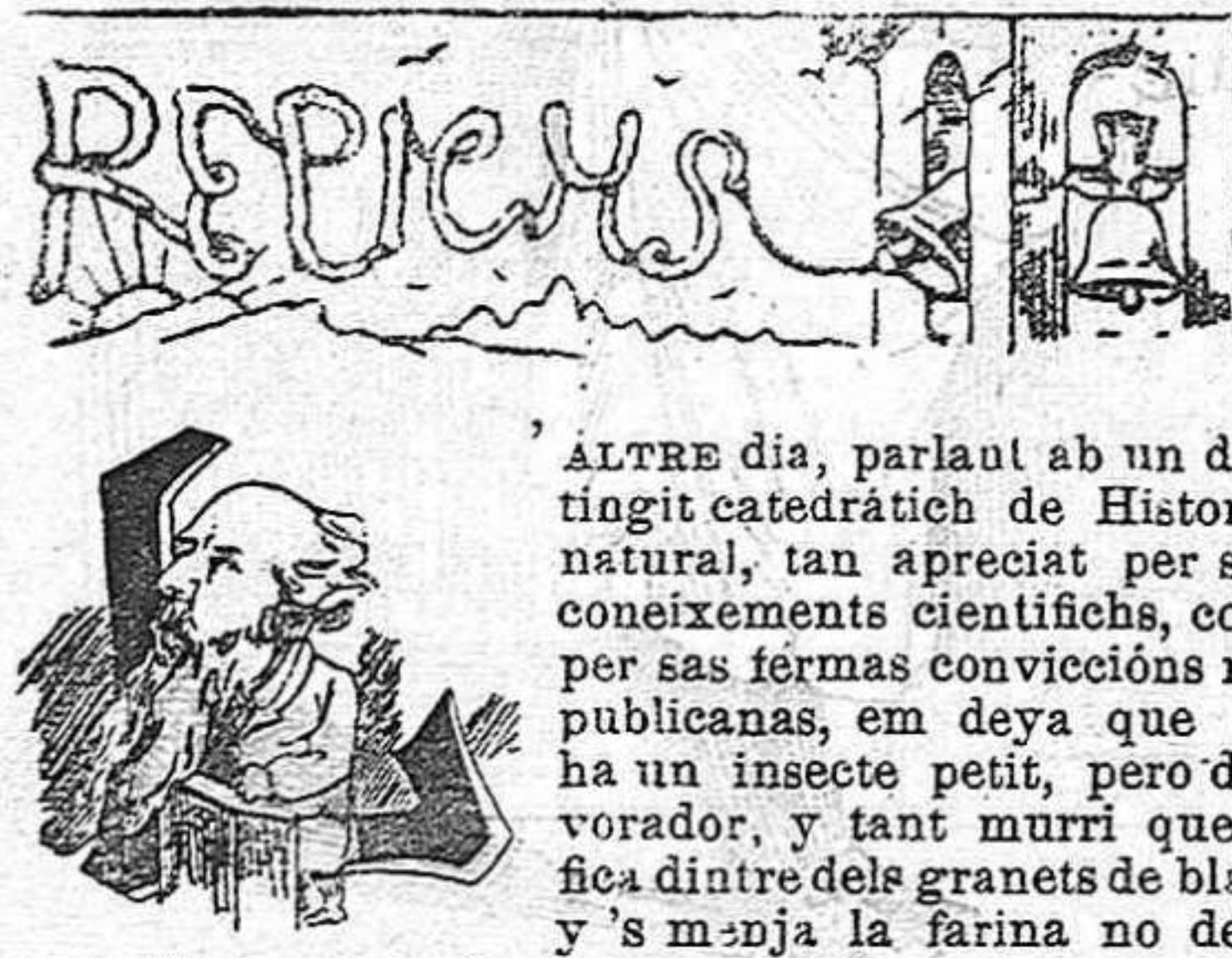
¿Qué havia succehit? Una tragedia. Sembla que la mestressa celos de la criada, y qu' en un rapte de ceguera se procuró una bombona d'esperit de vi, s'untá ab ell la roba, coloçá la bombona sota l'lit, criadá á la criada, tancá la porta, procurá també untarla ab aquell líquit, encengué un misto, se calá foix als vestits, s'abrochón ab la qu'ella creya ser la seva rival, y s'disposá a morir, matantala, re-signada a donarli un terrible torment y a sufrirlo ella mateixa.

[Mentida sembla que l'espantosa passió dels celos, puga engendrar escenes tan horribles!... De seguir que l'imagination de cap novelista hauria imaginat may un desenllàs tan esgrafiós!...]

Las dos victimas sucumbiren á las pocas hòras de ocurrir l'accident, després de declarar davant del jutje. Sembla que la Maria's reconegué autora del desastre, manifestant haver obrat á impuls dels celos, suposant que la criada estava en relacions ab lo seu marit. La Rosa negà per la seva part haver tingut may relacions amorosas ab lo seu amo.

Aquest fet ha causat á Barcelona la mes viva impressió.

J.

ALTRE dia, parlant ab un distingit catedràtic de Historia natural, tan apreciat per sos coneixements científichs, com per sos fermes conviccions republicanes, em deya que hi ha un insecte petit, pero devorador, y tant murri que's fica dintre dels granets de blat, y s'maja la farina no deixant més que la pelúcia.

Y are bé lo bò de la cosa. ¿Saben ab quin nom los homes científichs designan á aquest insecte? Ab lo nom de *Gamassus*!

Hi ha qui suposa que l'home descendex del mico. Pero i qui sab si en això hi haurà algunes excepcions! Qui sab si algún ministre farinaire prové del insecte *Gamassus*!

Diu un periòdich que una florista de París ha entallat un procés contra D. Isabel de Borbón, ex-reina d'Espanya reclamantl'i pago de un cistell de flors, qual import no pogué cobrar de bonas en bonas.

Això vol dir que fins en mans de les ex-reinas, totes las flors tenen espines

Una cosa que no s'explica: qu'en Sagasta, segons prescripció facultativa, necessita prendre banys.

Per forsa 'ls metjes s'equivocan.

¿Ayguas á un home tan fresch?

Y ja 'l tenim anantse'n cap á Fitero.

Se n'ha anat precisament entre 'ls navarros, als quals l'istiu passat tant v'ferlos suar de neguit y angunia. No diguin, que això sois revela la gran frescura del home del tupé.

Pero, no tinguin cuidado, que porti aqueixa frescura fins al extrem de anar á passar una temporada á San Sebastián.

¿Saben per qué? Perque está escamat, y, decididament, no vol que l'*guerni-kakin*.

Lo nou Sultán del Marroc s'ha desfet del Garnich qu'era 'l primer ministre del seu pare.

Lo que passa allà es ben different de aquí. Els nostres Garniths duran sempre.

Per això 'ls pobres espanyols estém sempre tan ben guarnits ó guarnits.

Mentre las Corts han estat obertas el govern no s'ha dedicat més que á matá l'temps.

¿Y qué fará ara que las té tancadas?

Els molt seczill: se dedicará á matá 'ls contribuyents que no puguen pagar la contribució.

Aquest istiu se celebrará un meeting de propaganda republicana á San Sebastián.

M'està molt bê, encare que durant l'istiu, no falta allà qui fà continuament aqueixa propaganda, y això que no es dels nostres.

Els rifenyos tornan á anar moguts. Alí el Rubio ha de fugir, porque volen arreglarli 'ls comptes y á Muley Araff no li arriba la camisa al cós, si es que l'tal Muley gasta camisa.

Intentan, ademés, declararse independents, y renovar si poden las grescas del mes de Octubre del any passat.

Sembla que l'hèroe de Sagunto ja ha fet passar avis als capellans de regiment de que ho tingan tot á punt, per si s'presenta novament el cas de haver de tornar á aquella terra, á castigar á las kàbilas.

Aquesta vegada, perque 'l càstich siga més tremendo, las missas de campanya que's celebren serán de tres capellans.

Las impressions de D. Emilia respecte al actual govern son excessivament pesimistas.

¡Y pensar que per D. Práxedes v'á sacrificarlo tot, las ideas, la consequència y fins els amichs!...

A certa edat es molt mal

sorti de casa á fer l'os...

Mirin sinó lo final:

¡quin sacrifici tan gros!...

¡quin mico tan colossal!...

En las horribles terremotos de Constantinopla, las me-quitas son los edificis que han sufert menos es tragos.

¿Qué dirán los catòlics? ¡Salvats los temples de una falsa divinitat quan tot lo demés s'en-chorra?

¿Qui mana allá dalt?

En mitj de la gran prosperitat que inunda á Espanya, es un recreo llegir la crònica del viatje regi á San Sebastián.

Ab tal motiu s'ha estrenat un cotxe-saló construit á expensas del Estat que ha costat la triolera de 20,000 duros.

Deu mil guardias civils s'han posat en moviment per vigilar la línia, cobrant lo correspondent plús de campanya.

¿Veritat que dona gust?

**

Item més ha sigut nombrat cuyner de palacio un francés anomenat Capdeville, ab lo sou de 26,000 pessetas anuals, gastos de representació y altres ganguetas.

Es á dir, entre unes y altres cosas el cuyner vindrà a disfrutar sou de ministre.

Y això que 'ls concellers de la corona, també han d'exercir l'art culinari.

Si, senyor: fan de cuyners
y en proba de qu' es aixís,
que desde que son ministres
qu'estan rustint al pais.

Un gran advocat d'aquells
que ningú s'pot fiar d'ells
digué á un client: —Si no 't salvo
em deixo arrancá 'ls cabells.
(Y l'advocat era calvo!)

—Es vritat, Sr. Doctor,
que hi ha un gatillo ó palanca
que arranca sens cap dolor
un caixal? —Oh, si, senyor:
sens dolor de quí l'arranca.

Fa poch temps que un mort de gana
li deya á n'l senyor Valls:
—Tinch las mans plenas de talls
ja fa més ne una senmana.
—Vol saber lo que faria?
li contestá dit senyor
—Digui, si vol f' l'favor....
—Jo al seu lloch me 'ls menjaria.

Parlava cert comediant
ab un partiquí molt llus,
y li deya: —Jo á Jesús
hi vaig f' un papé important.

Y perque no signés dit,
sense escrúpol de cap mena
digué al altre: —A Magdalena
jo n'hi vaig f' un de petit.

J. STARAMSA.

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

1. XARADA.—Ra-mo-na.

2. ANAGRAMA.—Pres-Serp.

3. TRENCACLOSCAS.—El Barberillo de Lavapiés.

4. LOGOGRIFO ORTOGRÀFICH.—Ròlindes.

5. GEROGLIFICH.—Per Sansenses los de Sans

Han endavatin las 5 solucions los ciutadans Pere Búldo, B. Giménez y Rodríguez, F. Solé, Carreras y Prat y Militar Sopas; n'han endavinat 4; F. M. Gior, J. Marsal y Lanar, Lola V. y Rodríguez, Felip Solé y B. Clivillé; 3, F. Albert, Un cusi germa de M. Campos, y B. Lleung; 2. Sanch de Cargol, y Joan Baunis y 1 no més Un Puput.

XARADA

Aixis ab los peus damunt
de la tot, un bon tres-dos,
y ab tú, dolsa aymia junt,
no tinch frèt y soch ditzós
¡Que felis hu-inversa-tres
lo dia que 'ns casarém!
Llavoras no 'ns dirá res
ta mare si 'ns pessiguém.

ENRICH BAUSÀ.

SIMONIMIA

La Tot que de Tot es filla
es una nena com cal,
molt decenta, molt formal
en fi, una hermosa pubilla.

En cordarse la cotilla
cap mes tanta tot hi té,
y ja que 'm trobo solté
y ella encare no es casada,
li vull dir, puig tant m' agrada
que si 'm vol m' hi casaré.

F. CARRERAS P.

TRENCA-CLOSCAS

MARIA MONTAL

Formar ab aquestas lletres lo titol de una drama català.

L. CHALL DE REUS.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal, consonant. —Segona cosa que dona vida al metj-s. —Tercera: Nom de un ancell. —Quarta: Nom de un cantant d'òpera. —Quinta: article de pedra. —Sexta: Nom de dona. —Séptima: vocal.

TITINET DEL CAFÉ.

GEROGLIFICH

1894

PIT | D

I

DISSAPTE

FEBRER

JOSEPH FELIP DURBAN.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans J. Riba, Murata F. y. J. en Mo.é, M. P. Castells, M. Jano P., Peçuel Oller, J. Grau, P. Prats Vila, J. pet Figueras, Colomis d'Horta, F. S. (Ns de Vicar), Triqui, Ramon Ll. P., Un B. txiller de rebots, Felip Solé, J. M. Clivillé, Loca V. y Rodriguez, Militar Sopas, B. Clivillé, Jozén Coral, A. olito, T. y As. Drapaire model, y Cassatró: Lo qu'envian aquesta setmana no fa per ca a.

Ciutadans Felip Solé, V. Giménez Rodriguez, J. L. (Ns de Cenya), J. M. Palau, Emilio Soló, J. B. guñi y S., Dos Beixos infantil, J. Salvat, A. M. yol, P. P. V. y Esqueliet, Teyo Cox, Feguilla, F. M. Gior, B. Lleung, Sanch de Cargol, P. Carreñas y A., J. Isern, Pou, y J. Padró Gr. ns —Insertarán alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadans J. P. (Sel-villa): Las roscias so. massa atrassadas. Tortuga viles-franquins: N. té prou int'res. —J. Sachez Es fu x. —T. Torres: Ente ats. —J. M. Ilo: N' trobi arén dues. —Ego Suu: Id. un sonet.

Al titulat Ben contesta no hi trebén la punta, y 'l L' últim dia del mes, le vers es mal acordat y en l' x la rima es ripio: a. —M. Giral (Rosella): Van bé. —M. Badiol: Lo mateix li dihen y gracies. —J. Alamat: Idem. —Xafandín Ben contesta ada ho es 's; pe o interès pel lector no n' ofereix c.p.—Joseph de l' Hostia: Es massa diluhit: escrit ab mes concisió podria publicar-se. —Ernest: No 'ns va prou bé. —Ll. Salvador: Està bê. —C. Hernández: Deu lo fissi bô. —Pere Riba: No acaba de decidirnos á fer lo que vosté indica. —Carles de Florida-blanca: En las dos poesías hi ha algunas cayudas. —Pep Lloissas: Dónquili recados: pero home que compén que aquell priòd ch que ningú llegíx' t'únic que vol es que parlin d'ell. —J. P. gés Cub ryá: Ho aprofitaré.

Obra nova.—Exit extraordinari!—Obra nova

PER QUÉ

NO 'S CASAN LOS HOMES?

PER C. GUMÁ

Ilustració per M. MOLINÉ

→ Dos rals ←

Se ven á can López, en los kioscos y per tot arreu.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

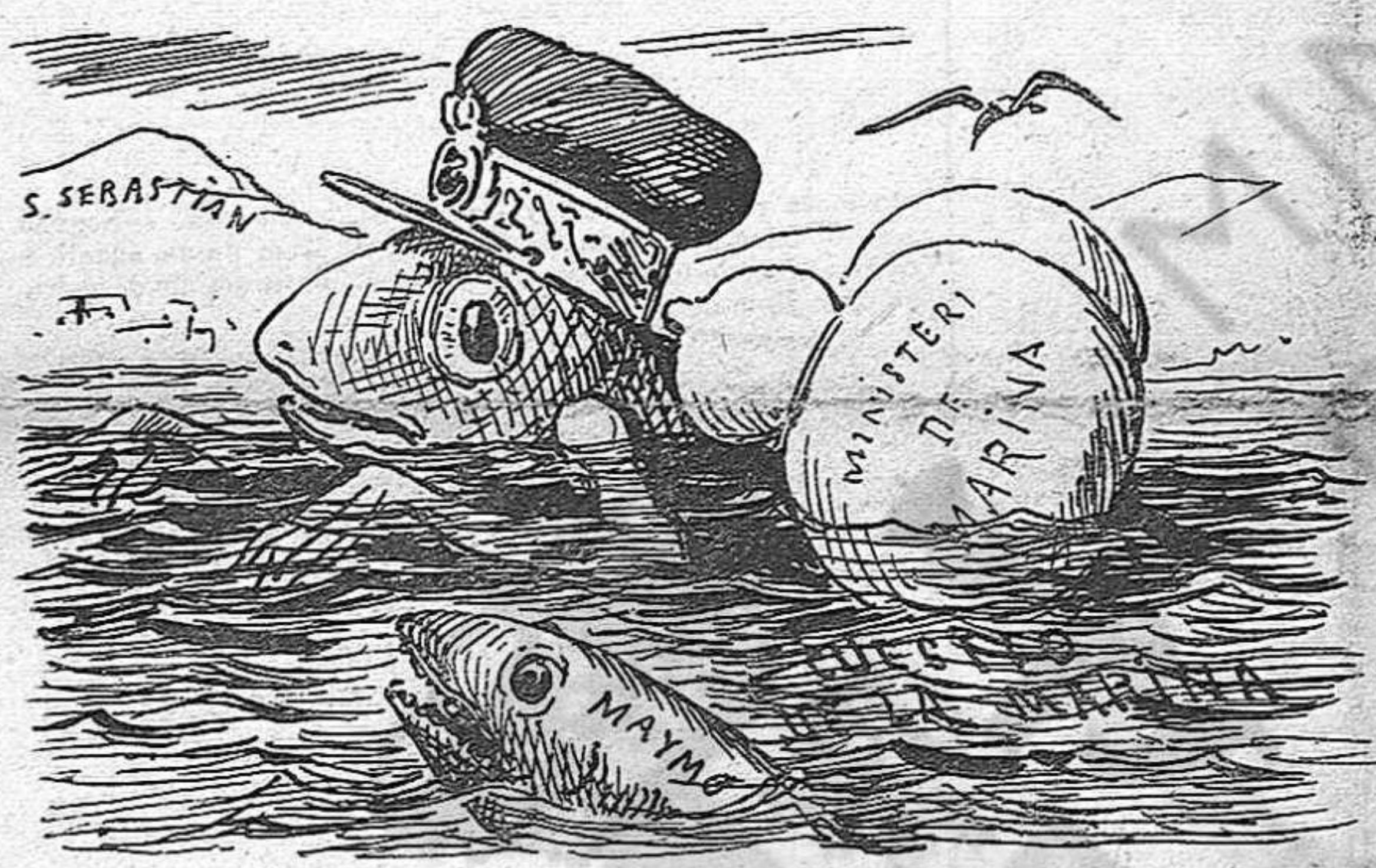
A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA

¡Quina sort ser cuyner de Palacio! Un bon sou, moltas gangassas...

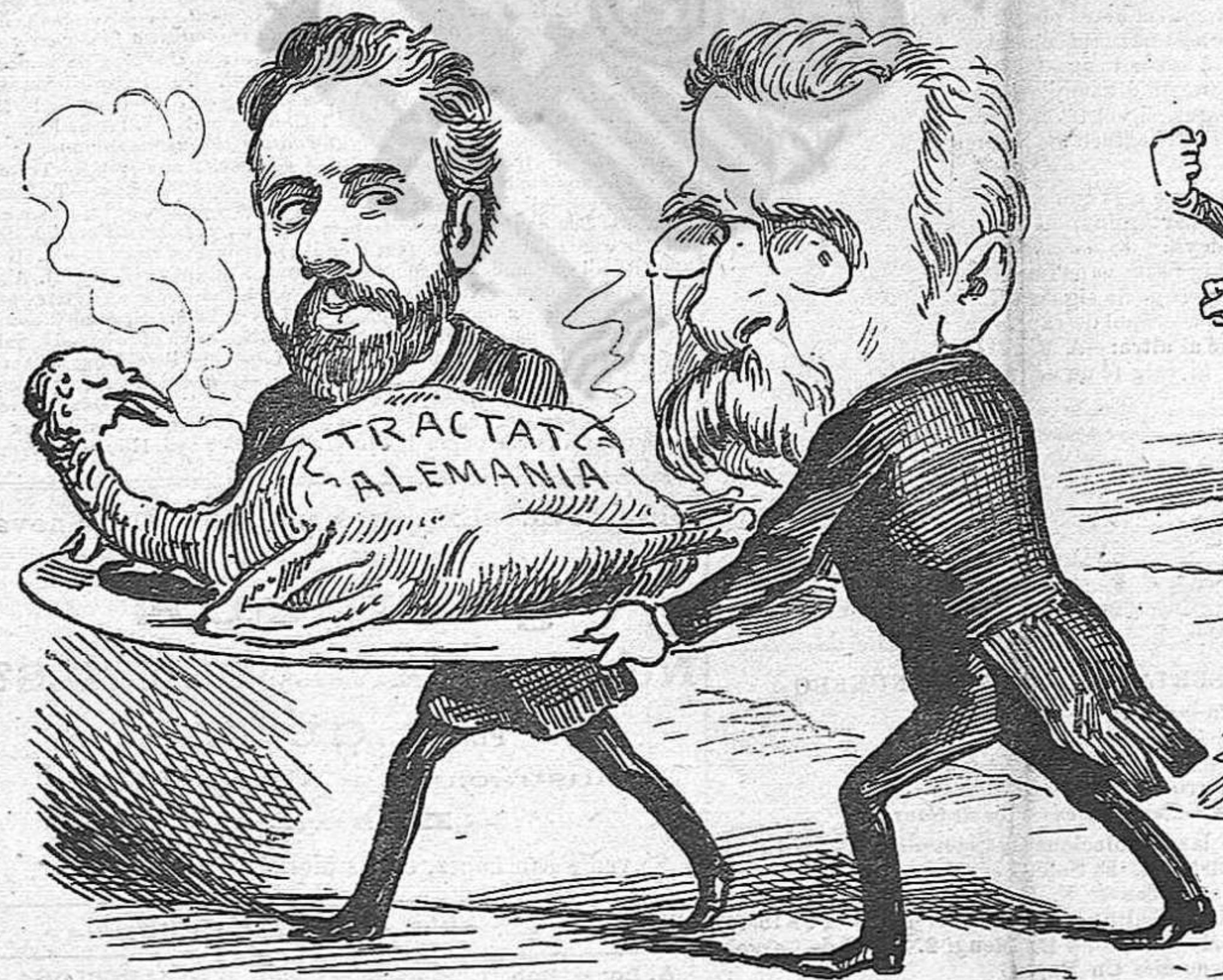
...y 'l dret de ser lo primer en tastar las salsas.

Lo Sr. Pastim prou procura refrescarse pero troba l' aigua bruta.

Lo viatje de D. Jaumet el Conquistador.

¡Tururut dotze horas! ¡Pobre Sr. Caprivi! Quan ja 'l tenia coll avall, se li emportan, quedantse ab la saliva á la boca y la rabia al cos.

